

GRÓFI GOND

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 43. szám, 2020. október 22.

Vagy 50 éve Kellér Dezső feltette a kérdést: ha két távoli, el nem kötelezett ország háborúzni kezd egymással, akkor mi melyik mellé állunk? Hát megvárjuk, az USA melyiket támogatja, nekünk meg marad a másik. És ez nem volt cinizmus. A Szovjetunió álláspontjának implicit támogatása akkor szintiszta realizmusnak számított. *Roma locuta, causa finita*. Most nem ül a nyakunkon (remélem) sem Moszkva, sem Róma. Mi lesz nyolc évvel a baltás gyilkos kiadatása után az örmény-azeri konfliktussal kapcsolatos magyar álláspont? Mi lesz az erősebb: kereszténymető hőbörgésünk, vagy türk, kipcsak és kurultáj képzelgésekkel olajozott érdekeink? 1941-ben egy hasonló dilemma még főantiszemita és főcserkész miniszterelnökünket, gróf Teleki Pált is öngyilkosságba hajszolta: „Szószegők lettünk – gyávaságból – a mohácsi beszéden alapuló örökbéke szerződéssel szemben. A nemzet érzi és mi odadobtuk becsületét. A gazemberek oldalára álltunk – mert a mondvacsinált atrocitásokból egy szó sem igaz! Sem a magyarok ellen, de még a németek ellen sem! Hullarablók leszünk! A legpocsékabb nemzet. Nem tartottalak vissza. Bűnös vagyok.” Persze, ezek letűnt korok grófi gondjai, amikor az élet csak a becsülettel együtt volt vállalható. Voltak „pocsék” és „mocsós” döntések, de a becsületből valami megmaradt. Vitéz nagybányait grófok sora intette mérsékletre. A karmelita kolostor regnáló apátját senkisésem tartja vissza. *Sic transit gloria mundi!*